

כוש לעצמו סירת-דיג מפוארת, בעלת מנוע דיזל. לשם רכישתה, לקח גם הלואה של 4000 לירות.

הוא התחיל לעבוד בסירתו החדשה — אך לא לזמן רב. בשני באוגוסט 1967 נמ' לטו שלנשה מתושבי-עכו הערביים, אל לבים. כתותם: להגיע ללבנון. למטרה זו גנבו את הסירה הטובה ביותר והחזיקה ביותר שבמזוהדייגים של העיר העתיקה. סירתו של משה קורקוס.

בינתיים לא קיבלו את שלושת הבורחים בלבנון. הם המשיכו את דרכם, הגיעו ל נמל לטקיה שבסוריה. שם התרימו שילטון נות'אליהם הסורי את הסירה, עצרו את השלושה, דיברו אל ליבם להצטרף לאנ-פתח. וכך אירע שכעבור חודשים אחדים חזר רו השלושה, אל מעבר לגבול, נתפסו בידי פאטרול ישראלי, ונכלאו. עתה הם ממתינים לדינם, כמסתגנים שחדרו לישראל עם נשק. **"לא במלחמה!"** כשנודע הדבר ל משה קורקוס, הוא שמח. לא משום שהוא בעל טבע נקמן, אלא משום שסבר, כי יוכל לקבל, סוף-סוף, פיצוי-מלחמה, על אובדן

פיטר פריי
סיגנון לא נראה

סירתו — בהתאם לסכומים המשתלמים מ קרן פיצויים ומס'רכוש.

להפתעתו, נתקל בקיר אטום: "אי-אפשר לשלם לך", נאמר לו, "אלא אם כן תוכיח שהסירה נלקחה כחלק ממעשה-איבה". כדי להוכיח זאת, הוסבר לקורקוס, כי עליו לקבל אישור מתאים מן המשטרה, אך לא הדייג, ולא פרקליטו, עורך-הדין כספי, לא הצליחו לקבל את האישור המיוחל.

גניבה אינה בהכרח פעולה-איבה, נאמר להם. "אומנם השלושה יועמדו לדין על הסתגנות — אבל לא ברור אם היו אויבים שעה שנמלטו מן הארץ".

בליט-ברירה, נאלץ משה להיכנס לחובות נוספים, לעבוד כשכיר בסירת-מירון השייכת לקרוב-משפחה.

"יבוא יום ואולי אוכה למה שמקבלים בני ישובי-הספר", הוא נאנח, "אבל כנראה שגורלו של דיג הוא — לסבול".

דת איך נולדת תפילה?

איך נולדו שיר השירים וזהל הבלים, הכל הכל לקהלת? איך נולדו התפילות, בזמן שהדת היהודית היתה דבר חי ולא אמצעי פוליטי של מימסד-רביניים?

על כך מעידה ידיעה קטנה שפורסמה ה שבוע: הרבנית הרפורמית-צברית אילנה זגר התכוננה לקרוא ליד הכולל המעריץ תפילה הלכותה מן המקמה הבינונית למדי — של חיים חפר, הצנחנים בוכים.

חשופת זרועות ורגל. אילנה, צעירה ילדות-הארץ ממוצא רוסי, שהוריה היו חילוניים וסבה רב, נישאה לרב רפורמי יהודי-אמריקאי, שיכנעה אותו להשתקע בארץ. כאן היא ממזגת הופעה חופשית של צב רית חשופת-זרועות ויפת-כרכיים עם תפילת לה בציבור — הרפורמי ועם דיעות דתיות-מתקדמות.

על אף כחנתה להתפלל בנוסח-חפר, היא אינה מצטערת שהעלייה הרפורמית לכותל המערבי, נשים וגברים יחד, לא התקיימה לבסוף. "צריך לשמור על שלום-בית", היא מסבירה בפשטות. וביתניים היא ממשכה לחיות, כמו שהיא מסבירה, "כאדם דתי — ומודרני".

עתונות החזית השנייה

בעוד שפיטר פריי לוחם בחזית אהול נגד המפגינים נגדו, הוא שקוע במאבק גם בחזית שנייה: העיתונות.

נושא המאבק: זכותו של אדם להשיב במכתב-למערכת על ביקורת הנמתחת עליו בעיתון.

שלוש פעמים, "בוז!" לפני שלושה חודשים הותקף פריי על-ידי מבקרת הארץ הגינגית הדת בושט. היה זה אחרי שפריי התקין במסיבת-עיתונאים את ה"פרברסיות" בתיאטרון. בושט כמו רבים אחרים, מתחה על-כך ביקורת עוקצנית.

פריי לא התעצל, שיגר מכתב לא-פחות עוקצני למערכת הארץ. כתב הבמאי המ' זוקן: "דבריה של הגב' בושט נכתבו... בלא שהגב' בושט תהיה נוכחת שם. הדבר אינו מפתיע, לאור העובדה שמאמריה של הגב' בושט, בנושאי-תיאטרון ועל הצגות תיאטרון, יוצרים ממילא את הרושם שהיא אינה נוכחת במקום ואין היא רואה את אשר היא רואה וסומעת". חוץ מזה מינה פריי את בושט ל"יושבת-ראש מתנדבת של תנועת הפרברסטים בתיאטרון".

מכתב זה לא פורסם. לאחר-מכן אירעה התקרית השנייה, כא שר צעק פריי "בוז!" בהצגת הקאמרי. שוב הותקף בחריפות על-ידי בושט, ושוב ערך התקפה נגדית באמצעות מכתב-למערכת. כתב פריי: "בוז לגב' בושט! שלוש פעמי מים. כמו בקאמרי, ופעם נוספת בשבילה — שיהיה לה לבריאות!"

גם מכתב זה לא פורסם. **עניין של סיגנון.** זה הרגיו את פריי מאוד. הוא שלח את העתקי-מכתביו לעיתונים אחרים, אך גם אלה לא פירסמו

הדס בושט
שיהיה לה לבריאות

אותם, התנצלו באדיבות שאין זה נהוג בי ישראל שיתון אחד יפרסם מכתבים-למערכת המכתובים נגד עיתון אחר.

כמוצא אחרון, הגיש פריי תלונה רשמית ל"מועצת העיתונות בישראל". הוא התלונן נגד הארץ, על שלא פירסם את מכתביו.

השבוע ענתה מזכירות מועצת-העיתונות: "אנו מתכבדים בזה להביא לידעתך, כי לפי כללי מועצת העיתונות — אצלנו וגם באני גליה — אי-אפשר לחייב עיתון לפרסם מכתבים למערכת, אם אין רצונו בכך".

הוסיפה המועצה: "לשאולנו ענו לנו מ מערכת הארץ, כי הנימוק לא-יפריסם מיכ תבין היה שטיגנונס לא נראה בעיניהם".

עכו מפרש נעלם באופק

משה קורקוס הוא דיג. הוא חי מן הים, מזה 10 שנים. הוא חי בעכו, עיר-הדיג, והמזלות מספקות לו את פרנסתו, בין אם בצורת דגה, בין אם בגילוי תוחת עתיק — דבר שהיה שותף לו, לא-מכבד.

אבל וייגים אינם רק דמויות רומאנטיות. לדייגים יש כל-יציבות, כמו לחקלאים. אך הדייגים אינם, תמיד, מאוגדים בקואופרטיבים או בקיבוצים. על כן, כשנגרם להם נזק-מלחמה — לא תמיד דואגים לחקלאי הים כמו לדייגי-הקרקק.

נגבים בליה. בשנת 1967 הצליח משה לצבור סוף-סוף, 12 אלף לירות, לר-

מוסרית יש לו לעמוד מנגד, ולא להטיל קורבן של דמים של כסף — על הממשלה ועל הקואופרטיבים, לטובת אותם החיילים? היום דובר שרי-התחבורה על "השטחים המשוחזרים". לזמה לי שהוא השר היחיד בממשלה, פרט לשרים בלי תיקים, המשתמש במונה "שטחים משוחזרים". השטחים ה"משוחזרים" שוחזרו — על-ידי החיילים — ר חיילים אלה עומדים בי רגע זה על הכבישים ו מחכים לטרמפ.

כמה חברי-כנסת מת עניינים בתחבורה? ב שעה 7.45 בערב נכחו באולם מלבד היו"ר (סר) דינס), הנואם (ורדינגר), השר כרמל ואני, בדיוק שישה חברי-כנסת:

רשימת הנוכחים: מעי 2 — מתוך 58 (ביטון, הקטין). גחל — 1 מ' תוך 23 (יוסף תמיר). מפרז — 1 מתוך 11 (זוארק). מפ"ם, אגו"י, ל"ע, רק"ח — 0. המר כז החופשי — 1 מתוך 3 (טיאר). מיקונים חיכה לתורו לנאום אחר.

פיקוח על הבנקים

לעומת נוכחות עצומה זו, ירד מיספר הנוכחים יום לפני כן, בחיכוך על הבנקים, לא רב. בשעה 8.10 נכחו מלבד הנואם (הררי), היו"ר (הקטין), סגן-השר וינגשטיין ואני רק הח"כים זוארק (מפ"ם), שטרן (גחל), שפיטוב (מפ"ם) וגולן (ל"ע). כל סיעות מע"י, רק"ח, המרכז החופשי, אגו"י, פא"י ומק"י — נעדרו.

אין הכנסת נקום מתאים לאירוניה, אך לעיתים קשה להתאפק. פתחתי בנאומי כך: **אורי אבנרי:** איני יודע אם לפי הנוהל הקיים בכנסת אני צריך לברך את חברי-הכנסת יוהר הררי על נאום-הבכורה שלו בתור חבר סיעת העבודה. על כל פנים, אני עושה זאת.

לגבי הנושא עצמו, שירטטנו שיטה חדשה לגמרי לפיקוח על הבנקים. גם בנושא זה, כמו בכל נושא אחר, השתדלנו לייצג את המודרניזציה של החברה, להציע שיטות חדשות, לעומת הנושאים האחרים, המבקשים רק שלים טלאים על שיטות קיימות.

עיקר הצעתנו: לחייב את כל הבנקים לנהל את עסקיהם על פי שיטה אחידה, תוך שיר מוש במחשבים אלקטרוניים — ולהעביר את סירטי המחשבים באופן יומי לבנק ישראל. כדי שיהיה פיקוח יומיומי אוטומטי. כך יימנעו, על, להבא, שעוריות כמו בנק פריסטונג, שמקורן באי-היעילות ובאחור העצום של פיקוח הבנק הממלכתי.

הפיקוח על המזון

בסיכום החיכוך על טיב המזון, הגשנו הצעת-החלטה. היא נדחתה פה אחד, כשרק אני מצביע בעדה. במקומה נתקבלה החלטה באותו כיוון, אך הרבה יותר מתונה. לה הסכימו כל הסיעות (וזולת רק"ח). הצענו: (1) הכנסת מטילה על הממשלה להגיש לאישור הכנסת, תוך שלושה חודשים מהיום, הצעת-חוק לפיקוח על טיב המזון ואיכותו. (2) חוק זה יורה בין היתר: (א) על הקמת רשות מזון מרכזית, אשר תפעל במסגרת משרד-הבריאות, ותקבע סטנדרטים גבוהים לכל סוג של מזון. (ב) על הענשת כל יצרן המייצר מזון מתחת לרמה שתקבע על-ידי רשות-המזון המרכזית, והענשת כל יצרן המרמה את היצור בפירסומים כוזבים על טיב המזון המיוצר על ידו.

(ג) על חובת ציון טיב המוצר והרכב חומריו על גבי אריזתו, וענישת כל יצרן שמוצרו אינו מכיל את החומרים המצויינים. שאלות חדשות שהגשנו השבוע נגעו, בין השאר, לנושאים הבאים: שאלתה ראשו נה לשלשלתה על תוכניותיו; ההשערות החדשות לגבי טביעת הצוללות; ביאפרה; ענייני אסיר משכס; פרשת ביתה של משפחה ערבית בשטח-ההפקה בירושלים; פרשת הכאת האשה על-ידי שוטר ברחוב דינגוף; הפיקוח על מכשירי הטלביזיה; הפסדי חברת אלדא; הצהרות מחמוד ריאר.

(המשך מעמוד 13)

אות, כאשר אישר השבוע, בנאום-הסיכום לחיכוך על משרדו, כי סיעתנו נשארה הסיעה היחידה בכל הכנסת הדוגלת בשורות-בריאות ממלכתי לאלתר).

שאלתה 4452: מה היו הנימוקים ש הניעו את נציגי הממשלה לתמוך במועמדותו

כבוד כן, טרמפ לא

של מר יעקב חושי כמנכ"ל חברת-החשמל שרי-הפיתוח קול: מר יעקב חושי הינו אחד מוותיקי העובדים הבכירים של חברת-החשמל. בשנים האחרונות היה ממ לא-מקום המנהל הכללי.

אורי אבנרי (שאלה נוספת): האם כבוד השר בטוח שסטי-המספחה של מר חושי לא השפיע על מינויו?

השר קול: לא. שטי-המספחה לא השפיע על המינוי.

לשאלתה שלנו, ולשורת שאלות של סיעות אחרות, על הצורך במיבצע מידי ל יישוב הפליטים בשטחים המוחזקים, ענה ראש-הממשלה עצמו בהתחמקות בולטת. גם שום שאלה נוספת לא הוזה אותו מעמדתו, שממשלות היתה: לא נעשה ולא יעשה כלום בענין גורלי זה.

שוב ושוב: טרמפים לחיילים

את נאומנו על פעולות משרד-התחבורה ניצלנו לכמה נושאים. היינו הסיעה היחידה שהתייצבה לימין הימאים בענין אבוקאדו קור (ראו מיסגרת). בעוד שכימעט כל הנואמים הסיתו נגד הנהגים ודרשו החמרת עונשים, מתחנו ביקורת חריפה על שיטת-הנקודות (ראו מיסגרת). גם זו דוגמה של "הגלגל הקטן": כשהכריז השר על השיטה, היתה סיעתנו היחידה שהתנגדה לכך מיד ובפירוש. השבוע הצטרפו אלינו שני ח"כים של מפ"ם לגנת העבודה. התוצאה הראשונה: משרד התחבורה נתפס להודיע כי הנהיג לברלי נציג בשיטה, צימצם בהרבה את שלילת ה רישיונות. את סוף נאומנו הקדשנו לנושא שהפך כימעט הסימן-ההיכר של סיעתנו: בעיית הסעת החיילים.

אורי אבנרי: ברגע זה — ברגע זה ממש — עומדים מאות רבות של חיילים וחילות בשולי הכבישים ברחבי הארץ, מופפים בידים ומתחננים לטרמפ.

כמה זמן עוד תימשך שעוריה וזו כמה זמן עוד תעמוד הכנסת מנגד?

לא די בפניה אל מצפוננו של הנהג — מיבצע שאנחנו עוסקים בו, בתנועתנו ובי עתוננו, ללא לאות, מזה שנתיים.

הפתרון האמיתי הוא במסכותו של שר התחבורה: מתן הוראה לקואופרטיבים להסיע חילים כל חייל במדים, בכל האוטובוסים.

זה כרוך בהוצאה של כשני מיליון לירות כסום אפסי ממש בתקציב המדינה, וסכום אפסי גם בהשוואה לסכומים המתגלגלים על השולחן כאשר מתמקת השר עם הקואופרטיבים על טרפיים וסובסידיות.

תמתינ ששלי לבוא בענין זה בתביעות אל השר הזה דווקא. לא פעם אני תמה על הפער העצום בין הפולחן המופשט של הערצת צה"ל, ובין היחס לחיילי צה"ל שהם בשר ודם. המכוניות הנושאות בצורה דאזנות תותי של "כל הכבוד לצה"ל" רק לעיתים רחוקות נן נושאות גם את תחוית היתור-מעשי: "תן טרמפ לחיל". לעיתים קרובות-מדי נותני הכבוד, שאינו כרוך בי טיחה, אינם נותני-טרמפ.

שר-התחבורה ידוע בממשלה כראשון ה נציג, הנץ מספר 1. הוא דיגל במדיניות אשר — אילו נתקבלה — היתה מטילה על חיילי צה"ל קורבנות דם. איזו זכות

לוי אשכול